

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang November 1949 Nr. 9

VED LEJRBALET

DET VAR DENGANG

Som I kan se andet steds i dette blad, er det den 19. november 40 år siden, at spejderarbejdet begyndte i Danmark med dannelse af en patrulje på skolen »Gammel Hellerup Gymnasium«.

Noget af det, jeg husker tydeligt fra patruljens tidligste dage, er vor første lejr, en week-end lejr. Vi var meget ukundige og meget betaget af at skulle være alene ude om natten. Turen gik fra Hellerup, nord for København, til Lejre, men den første aften nåede vi kun 15 km vest for København, for så var det bælgrørskt. Vi slog lejr på en pløjemark — det var ikke videre snedigt; og vi gjorde det uden at spørge om tilladelse — og det var ikke videre spejdermæssigt. Vi holdt vagt hele natten af angst for at blive overfaldet.

Næste morgen gik det videre til Lejre, hvor vi slog vore telte op. Lejrarbejder havde vi jo ikke lært at lave, så vi lavede et stillads af vore spejderstave og hængte en gammel mælkespand på. Da vi skulle have frokost, var vi meget spændt på, om vor varme mad ville blive god. Det var første gang, vi skulle lave rigtig mad, det bestod i stegt flæsk. Jeg tog det frem, og så viste det sig, at det var fuldt af tykke, hvide orme uden på. Nå, vi lod os ikke gå på, men skræbede dem bare af. Dog, da jeg begyndte at skære skiver ud af flæsken, var der også orme indeni. Hvad nu! Vi var meget snedige, for vi gik ned til en å og holdt flæsken ned i van-

det; så regnede vi med, at ormene nok skulle kravle ud. Men det gjorde de altså ikke, og så måtte vi opgive det. Det ærgrede os, for vi vidste jo, at »en spejder gi'r aldrig tabt«.

Siden er spejdere blevet mere lejr vant, og hvad jeg så af lejr liv på roverstævnet i Norge var imponerende. Sikke lejrarbejder! Gode, solide og praktiske. Og lejrordenen var første klasses. Oberst Wilson, som er direktør for det internationale spejderarbejde, gik en morgen tidligt, klokken fem, rundt i lejren, medens alle sov, for at se, hvordan lejrpladserne var efterladt, da roverne gik til ro.

Han fortalte mig bagefter, at alt var eksemplarisk, og at han ikke i mange, mange år havde set så ordentlig og spejdermæssig en lejr. Og det betyder noget, for han er med til alle større internationale lejre over hele kloden, i Australien, fra Sydamerika til Canada og overalt i Europa. Når jeg selv tænker tilbage på min første lejr tur og i tankerne sammenligner den med lejren i Norge, kan man se, hvor spejdere er blevet dygtige, og vore danske rovers lejr hævdede sig godt blandt de mange andre landes.

Men var vi ikke så dygtige det første år, hvad det praktiske arbejde angik, så gik vi til gengæld helt op i det at være spejdere. Vi fulgte os forpligtede til at være raske og mere uforfærdede end andre drenge, og ganske specielt tænkte vi på hver dag at gøre en »good-turn«, det vil sige en lille hjælpetjeneste, overfor een eller anden. Det bør også nu om dage være enhver spejders daglige pligt.

DET VAREDE NOGEN TID,

inden der kom bøger på dansk om spejdersport. I dag er vi bedre hjulpe. Benyt jer af det, nu hvor tiden er inde til lære noget på patruljemøderne og til at dygtiggøre jer til prøver og duelighedstegn. Den, der vil frem i verden, må lære sig noget allerede fra sine drengeår, og hvad I lærer ud over jeres skolelærdom, vil også komme jer til gode.

Korpset har nu mange fortrinlige bøger, både for patruljeførerne og for de enkelte spejdere: »Patrulje arbejdet«, »Den lille Spejderbog«, »Spejderlejre«, »Årets Gang i Naturen«, »Spejdernes Samaritterbog«, »Skovmandsbogen« for blot at nævne nogle af dem.

Og til jul kommer der en nyhed: Baden-Powells egen spejderbog er blevet oversat til dansk og udkommer med hans egne tegninger. Mon ikke det var noget til ønskesedlen, som vel snart skal skrives.

— — —

Som I ser, er der nok at tage fat på for enhver rask spejder, som ønsker at pryde sit ærme med duelighedstegn og få en væbner- eller riddersnor om ærmet. Når I træffer udenlandske spejdere, læg så mærke til, at de fleste har erhvervet sig mange duelighedstegn, og danske spejdere skulle jo ikke gerne stå tilbage for dem. Vi plejer at kunne ranke ryggen og være jævnbrydige med de udlændinge, vi træffer sammen med i internationale lejre. Og de spejdere, som til næste år skal til »Jamborette«, bør i hvert fald allerede nu gå i træning, for ikke at falde igennem til næste sommer.

over Helsing

KORPSET RUNDER 40 ÅRS MILEPÆLEN

Den 19. november er det fyrretyve år siden, at grunden lagdes til Det Danske Spejderkorps. I den anledning lader vi de to, der var med fra første færd, fhv. rektor ved Gl. Hellerup gymnasium Hans Hartvig Møller og spejderchef Ove Holm fortælle om, hvordan det hele begyndte.

Hvorledes jeg blev spejder.

Ja, det er en ganske underlig historie. For når jeg nu støder på gamle sager, jeg har skrevet om skolerejser og undervisningsforandringer og den slags for mange år siden, og når jeg træffer skæggede og gifte gamle drenge, og de minder mig om, hvad jeg sagde og gjorde, dengang de var små labaner, så synes jeg, at jeg må have været spejder lige så længe, jeg har været lærer.

Men da jeg rigtig blev det, viste jeg slet ikke af det — jeg gik nærmest i en fælde. Det var i november 1909, at dr. Oscar Hansen, der længe havde været min gode ven og vejleder, skrev til mig og tilbød mig at holde et foredrag for mine drenge om »spejdersport«. Ordet var mig komplet en gåde. Men da dr. Hansen er en lærd pædagog, gik jeg ud fra, at det var sådan en slags pædagogisk vittighed og skulle vise sig at være morsomt. Jeg skrev derfor til ham i en munter »forstående« tone og sagde tak.

Og så kom han og holdt et foredrag om en hel masse ting, som var mig ganske fremmede, og jeg må sige, at jeg ikke blev synderlig klogere af det foredrag. Det handlede nemlig om »scouting« — altså selve arbejdet og uddannelsen, — men næsten ikke, såvidt jeg nu husker, om formålet, sådan som et lærerherte kunne ønske sig, heller ikke synderligt om korpset og slet ikke om stav og hat og udmærkelsetegn. Det var mig derfor meget overraskende, at en flok af III'erne, som vi ellers anså for utilgængelige for alle ædlere følelser, omringede dr. Hansen og bad, om han ikke ville få mig til at lave sådan noget for dem.

Jeg havde ikke det mindste begreb om, hvorledes jeg skulle »lave sådan noget«, eller hvad jeg egentlig skulle lave. Men da jeg var ny bestyrer, og III'erne var den værste klasse i skolen, sagde jeg ja. Og dr. Hansen gav mig nogle bøger at studere i.

Så tog jeg altså fat. Bøgerne var på engelsk — og det har jeg aldrig været stiv i. Så det kneb meget med at stave sig frem i teksten — og drengene ville ikke vente.

Altså dannede jeg en patrulje — forsigtigt blandet af de værste og nogle bedre —, og da jeg inderst inde mistvivlede om, at »scouting« ville kunne interessere dem ret længe, sørgede jeg for, at de fik chokolade og kager ved vort ugentlige møde, for at de dog kunne have noget ud af anstrengelserne.

Teltet i rektors kontor.

Men det viste sig, at de blev ked af chokoladen før af scouting. Og efterhånden som vi sled os gennem knob og højdemåling og alt andet, som jeg er og bliver en klodrian til, gik hele ideen og sagen op for mig, og jeg blev i stand til at drive spejdersport på måder, jeg forstod mig på. Således blev jeg spejder.

Og once a scout, always a scout.

Hans Hartvig Møller.

Den første spejderpatrulje i Danmark på tur. Midt i ses PF OVE HOLM.

Den første patruljefører fortæller.

Kort efter at dr. phil. Oscar Hansen havde holdt sit foredrag i november 1909 på »Hellerup Gymnasium«, gik jeg sammen med den af mine klassekammerater, jeg kom mest sammen med, en dag op ad trappen til vor rektors, Hartvig-Møllers, kontor.

Men da vi stod udenfor døren, og jeg skulle til at banke på, fik min kammerat betænkeligheder, og vilde alligevel ikke være med. Så gik jeg ind alene og kom på den måde med i det første spejderarbejde her hjemme.

Rektor købte Baden-Powells »Scouting for Boys«, og om aftenen, når patruljen holdt møder sammen med rektor i dennes privatkontor, sled vi os igennem det for os alle vanskelige, fremmede sprog og lærte os de forskellige spejderfærdigheder. Jeg husker jo ikke det alt sammen lige tydeligt, men to ting husker jeg særligt. Den ene var beregning af en flods bredde; vi trak kridtstreger og stillede stokke op på gulvet, regnede geometri og fandt ud af afstanden mellem stregerne. Den anden ting, jeg husker tydeligt, var da vi lærte os at rejse telt; man ville vel nærmest tro, at dette blev øvet i skolegården, men så praktiske var vi ikke. Vi anskaffede os nogle 4 tommer søm, og en aften stillede vi så ude hos rektor Hartvig-Møller, der jo var vor tropsfører. Da vi stolt havde bredt teltet ud på gulvet i rektors privatkontor, rejste vi det ved ganske simpelt et hamre store søm i gulvet som pløkke. Mærkeligt nok protesterede hverken rektor eller fru Hartvig-Møller, men roste os tværtimod for teltet. Sagen var, at vi selv havde syet det. Dugen var af det sværeste og tungeste Army Duck, som kunne fremskaffes, og blev syet af os selv på en almindelig symaskine. En spejder drejede på maskinens sving, en af os skubbede stof til maskinen, og en halede i den anden ende af stoffet, for at det skulle gå hurtigt. Som regel blev der halet hurtigere, end der blev skubbet, og så gik nålen sin tur. Men teltet blev færdigt.

Sådan gik den første vinter, og da foråret begyndte, skulle vi jo ud i det frie. Så dukkede spørgsmålet (sluttes side 107)

Da AXEL ARMKRAFT besejrede MOGENS MAVESVÆR

Skrækkelige nærbilleder fra de fynske vikingers tilintetgørelsesslag mod Ejer Bavnehøj-folket hinsides bæltet

AF Vor udsendte korrespondent

Det var en stolt armada på 10 vikingeskibe, der i efteråret stod ud fra Fyns kyst ved Lillebælt, hvor dette er smallest. Flåden tilhørte den fynske vikingehøvding Axel Armkraft, der, irriteret over den velstand og overdådighed, hvori hans jyske vikingekollega, Mogens Mavesvær, befandt sig, nu søgte et udfald for at bemægtige sig de gode sager, der lå gemte på borgen »Erresø« og de store gårde, som hørte hertil. Kuppet havde længe været planlagt og forberedt, man ventede blot på gunstige vejrforhold for at sætte over det strømmestærke og urolige farvand. Rolloerne sad spændte om højttaleren i det hjemlige paulun for at lytte til meteorologisk høstvejrmeddelelse.

Endelig oprandt timen, da man stævnedes mod den jyske kyst. Det var henunder aften, Lillebælt lå som et spejl, og konturerne af den jyske kyst fortonede sig i en tågedis. Fra de med mange skjolde behængte skibe hørtes svag våbenklirren. Axel Armkraft selv stod i den dragespydede stævn på sin prægtige snekke »HUGIN« og stirrede ind mod landet forude, hvor hans skæbne måske skulle afgøres. Som han stod der, var han et billede på fynsk frodighed og boghvedekraft. Et let smil fo'r som et vindpust over det barske ansigt, da han som den første satte foden på den jyske jord. Snart fylkedes hans krigsvante karle om ham. Dæmpede ordrer lød, og snekkerne blev trukket på land. En del af mandskabet blev tilbage som vagt ved skibene, medens resten sendtes ud på togt mod jyderne, og de var hur-

tig opslugt af det tiltagende mørke.

Imens dette foregik på stranden ved Snogisheug, sad Mogens Mavesvær i højenloftsalen på sin stærke borg »Erresø«. Han havde just rejst sig møt og veltilpas fra sit velforsynede aftensbord, hvor den kraftige mjød havde flydt rigeligt, og nød nu sin havaneser til Aftenberlingen. Da kom en af hans vikinger farende ind i salen, og meddelte stakåndet, hvad som hændt var ved kysten, og at angriberne var undervejs. Mogens Mavesvær, der følte sig uovervindelig, og stolede på sine mænds styrke, greb hurtigt en daseåbner, og ilede ud. Snart var alt i travl virksomhed for at give de fynske mænd en varm velkomst, ligesom der sendtes folk ud for at opspøge vikingesnekkerne og tilintetgøre dem. Dette lykkedes kun i ringe omfang, da det tågede vejr begunstigede Axel Armkraft. Den jyske høvding stolede vist for meget på sin ukuelighed, for fynboerne trængte ind overalt på hans gårde, og bortransede meget godt. Det var, som om man skulle være færdig til bestemt tid, ligesom det kunne synes, som om fynboerne havde glemt armbåndsuret hjemme; thi ustandselig blev jyderne, når man mødtes, forspurgt, hvad klokken var. Det var jo vanskelig at svare på, særlig når man ingen lygte havde. Det oplystes senere, at det var et løsen. Ved midnatstid ebbede kampen ud.

Knap var solen kommen op den næste dag, førend der igen blev liv og røre. Axel Armkraft havde i nattens løb fået vigtige oplysninger om, at Mogens Mavesvær ville

forsøge at bringe sine kostbarheder til et sikkert skjulested, hvorfor man rykkede mandstærkt ud for at forhindre dette, og for at bemægtige sig byttet. Et par jyske vikinger havde man taget som gidsler, de førtes under stærk bevogtning til et hemmeligt sted, da man drog op fra Søntherskoung, Axel Armkrafts hovedkvarter.

Der fulgte nu en række hårde kampe, de hårdeste i vikingernes minde. Høvdingene var forrest i linjen. Mogens Mavesvær såes opildnende sine mænd til frygtløs modstand. Apropos Mogens Mavesvær. Hvor var maven? Når man kender vor hjemlige Axel Armkraft, der ikke lader noget tilbage at ønske med hensyn til fyldighed, havde man jo hos Mogens Mavesvær tænkt sig noget endnu mere omfangsrigt, noget i retning af selveste Ejer Bavnehøj.

Med myndighed og kløgt ledede Axel Armkraft sine folk frem. Herlig var han at skue i sin sejrsskjorte i Storm Petersen stil med klap på ryggen til at slå ned som visir, kun holdt oppe med sikkerhedsnål og hængelås.

Tiden gled hastigt, og jyderne modstand mindskedes kendelig. Deres ene værdifulde transport af kostbarhederne var erobret af fynboerne, og den anden nåede aldrig frem. Mavesværs nederlag var uundgåeligt, og blev stort.

Således endte den store jydsk-fynske terrænvælselse, som medførte, at Ejer Bavnehøj division blev indlemmet i Odense division som krigsbytte. Vi fynboer hilser vore tapre modstandere, og takker dem for den gode kamp.

Dick.

ØVELSEN SLUTTEDE MED
ALLE TIDERS SLAGSMÅL !!

Det har altid forekommet mig så storartet med disse spejdere, der lærer næsten enhver form for elementær huslighed på deres ture og lejre, så deres mor aldrig behøver at stå og være i bekneb for en håndsrækning, når det kniber. Nu Robert f. eks. Skønt han ikke er

konfirmeret endnu, kan han både stege en saftig bøf, skrælle kartofler, lave sauce og vaske op, så det er en lyst. Hans ene uniformsarmer er overbroderet med duelighedstegn, der antyder, at han selv kan stoppe sine strømper, lappe sine bukser, sy knapper i og lave kærnemælkssuppe m. m. m.

Det morsomste ved det er næsten at kende hans far. Direktør Petersen har aldrig strakt sig længere i det huslige, end til at lægge en dug

HAR ANNE-GRETE MON RET?

I „Nationaltidende“ fandt jeg følgende lille fortælling, som ganske også har lidt at sige DIG. Red.

på engang, da hans kone og den unge pige lå syge af influenza, og det viste sig, at det blev på vrangen.

— Når man sammenligner de to, sagde jeg til Roberts mor forleden — vi sad på hendes veranda og hyggede os med en skål jordbær — så får man i det mindste et lille indtryk af, at verden går fremad trods alt.

— Synes du? sagde Anne-Grete, og jeg næde ikke at undersøge den lille satiriske trækning ved hendes ene mundvig, før Robert kom slentrende op ad havegangen med sit badehåndklæde over skulderen.

— Kan jeg få noget mad? råbte han helt nede fra lindelysthuset.

— Ja, der står frikadeller og sauce og kartofler, du kan varme, oplyste Anne-Grete.

— Jeg tror for resten ikke, jeg

er noget videre sulten, erklærede Robert og så skummel ud. Hans mor rejste sig i tavshed og kom kort efter tilbage med en bakke med middagsmad, som hendes håbefulde søn gik løs på med glubende appetit indenfor i spisestuen. Da han fløjtende forlod valpladsen, blev de snavsede tallerkener stående efter ham.

— Tænk, sagde jeg, jeg troede, at når man var spejder — —

— Det troede jeg også engang, sagde Anne-Grete og fik trækningen fra før igen. Men det springende punkt er vist ikke så meget at få en dreng til at vise, han kan, som at få ham til at gide, når det bare er hjemme, det foregår.

Ak, ja, det sagde hun.

Mette.

— og denne tegning fra en anden avis siger noget nær det samme — så noget må der vel være om det?

SKOV MÆND!

Nu er vinterhalvårets skovmandsmøder de fleste steder i i fuld gang, de møder, hvor du og dine patruljekammerater under din førers vejledning beskæftiger jer med de ting inden for skovmandssportens righoldige arbejdsstof, som i særlig grad har fanget jeres interesse.

En uundværlig inspirationskilde er

„Skovmandsbogen“

230 sider, og mange illustrationer
Fås på depoterne i København, Odense og Århus

Spørg efter den Pris kr. 2.85 Skriv efter den

„De vinder ved nærmere bekendtskab“ —

— står der om stjernerne. Men, også meget andet end stjerner kan du studere og give dig i lag med ude i naturen, selv om det går mod vinter. For livet går jo videre dér.

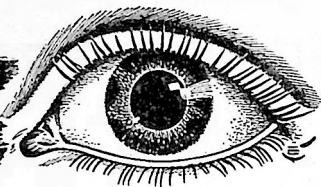
Alt dette kan du læse om i den mere end 300 sider tykke, rigt illustrerede bog om wood-craft, som korpset har udgivet:

AARETS GANG I NATUREN

Fås på depoterne i København, Odense og Århus

Spørg efter den Pris kr. 5.50 Skriv efter den

Et øje på hver finger

Agent X 210 er på sporet —

»..... Det er en stor fyr med hat og briller. Dette er din beskrivelse af en mand, hvis færden du syntes var besynderlig. Her — tror du — er endelig den spion, vi har eftersøgt så længe!

Stakkels lille begynder! Hvis manden nu finder på at skele og tage hatten og brillerne af; hvad bliver der så tilbage? — Store fyre er der så mange af. I kan søge efter ham i årevis uden resultat, for dette geniale signalement er mere en hindring end en hjælp. Hvad burde du have kunnet sige? »Højde: ca. 1,75 m, ret svær, guldring, armbånds-ur om højre arm, lave, brune sko med næsten nye rågummisåler, stribede brune benklæder, sort overfrakke, rødbrunt slips, lille overskæg, bowlerhat. Særlige kendetegn: duknakkert, går fortrinsvis med hænderne i lommerne, guldring og strittende ører.

Uret på det højre håndled viser dig, at han er kejthåndet. Hvis han nu i hast fjerner sine briller, hatten, slipset og endog frakken, hvis han barberer skægget af, så vil alligevel hans sko, hans ring, uret, bukserne og især hans optræden og øren være kendetegn nok til, at man kan kende ham igen i løbet af dagen eller måske endda den nærmeste uge, for det er sjældent, at man udskifter tøjlet helt hver dag. Ar, ringe, ure, næser er for det meste ubedragelige kendetegn ligesåvel som guldtender.

Skal vi så prøve at skygge ham! Alle mand efter ham!

— Nej, nej Kun een, højst to kan være med. De andre kan tjene som afløser, for at han ikke hele tiden skal se de samme omkring sig. I tager selvfølgelig jeres dagligtøj på, så at intet skiller jer ud fra mængden. — Sagde jeg: følge efter ham? Jeg tror, det er bedre at gå ovre på det

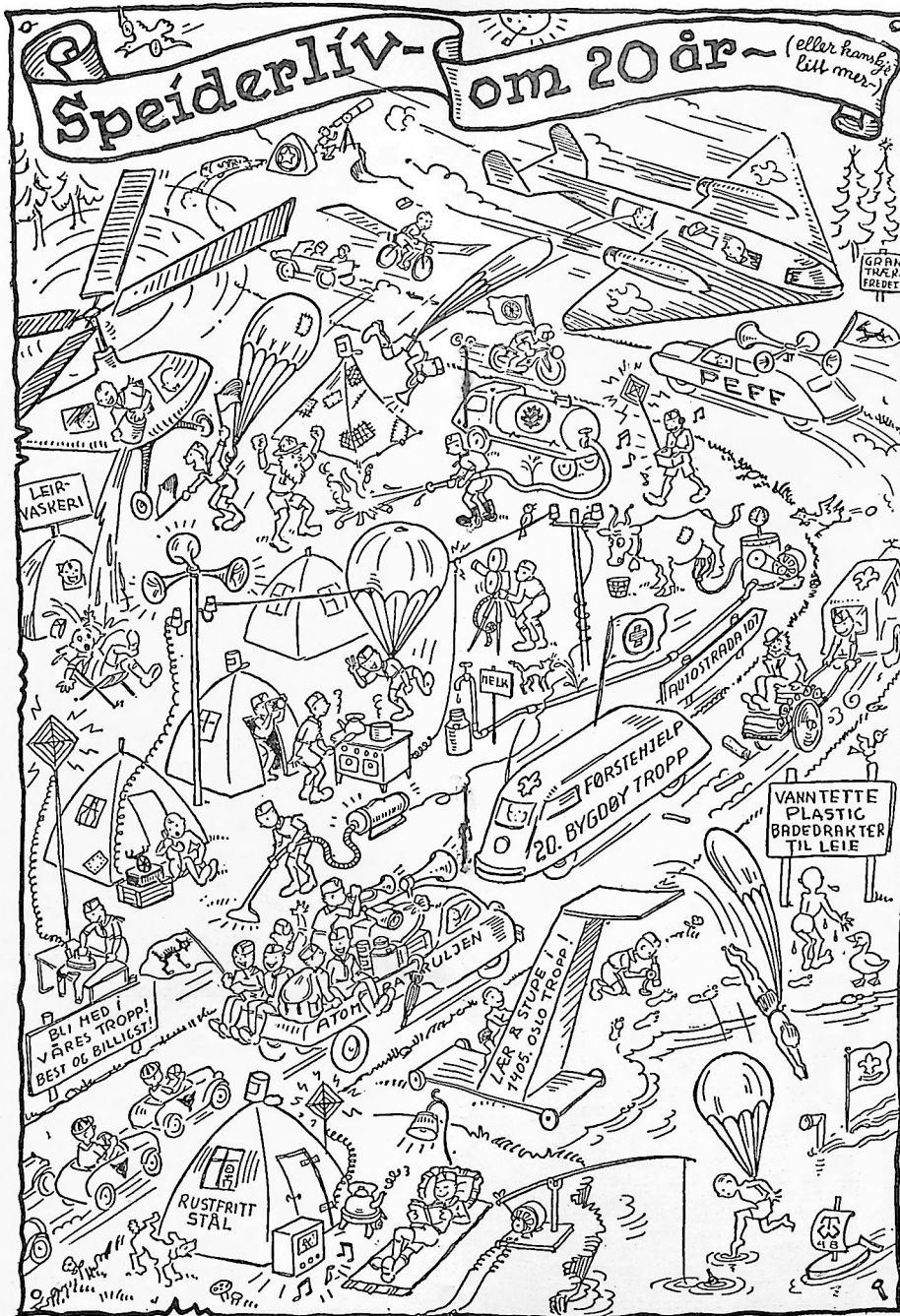
andet forto, et lille stykke foran ham. Hvis han skulle få en lille mistanke, vil han se bagud og ikke fremefter.

Og nu taler jeg til dig, som vil prøve at skygge en eller anden: selv om du er gammel nok til det, så ikke noget med falske skæg eller briller. Det er ikke nogen film! Du skal kunne færdes helt ubemærket. Har du nu alle grejerne i orden? Har du papirerne, en tigre til telefonen og din beslutsomhed? Om aftenen skal du passe på de oplyste vinduer; gå i en stor bue uden om dem. Hvis du stiller dig på vagt i et vindue, så anbringer dig i skyggen ved en af siderne.

Måske bliver du selv skygget — eller tror, at du bliver det. Vend dig så ikke om hele tiden, det er ingen nytte til. De forudseende butiksejere har lavet udstillingsvinduer og spejle til dig. Hov! Bagved dig standser pludselig en mand i en halv snes meters afstand og stirrer meget interesseret indad et meget kedeligt udstillingsvindue. Du får en mistanke om, at du selv bliver skygget. Prøv så at stoppe op

igen. Den samme mand standser igen. Det må være en begynder eller en lokkemad, sat ud for at du ikke skal lægge mærke til den rigtige »skygger«, som går ovre på den anden side af gaden. Vend så om og gå tilbage. Så skal du få en forvirret »skygger« at se. Nu gælder det om at komme væk fra dine følgere. Her giver byen dig mange muligheder. Sporvognene: stig op ved stoppestedet, men spring så af igen, lige når den skal til at starte. Det er sandsynligt, at din følger, som er stået op på bagper-

(Efter det norske spejderblad „Speideren“)

En skovmand fra Vesterbro og en troppsass. fra Brande får

BRONCEKORSET FOR LIVREDNING

båd fulgte troppens førere samt 2 skovmænd; med båden var desuden nogle børn.

Da båden var ved at lægge til ved anløbsbroen i Ballebro, råbte en af de små drenge pludselig: »Johannes er faldet i vandet«. Det viste sig, at en 6-årig dreng var faldet i vandet på 2,5 m dybde og var ved at drive ind under bolværket. Skovmand Arne Feldstein, som stod nærmest bolværket, sprang straks ud i fuld uniform med støvler, og det lykkedes ham at få tag

i drengen inde under bolværket og bringe ham hen til kanten af det, hvor troppens andre medlemmer haledes ham op. Derefter svømmede Arne i land.

Arne har for sin resolute handling modtaget broncekorset for livredning og har fået sit navn indskrevet i korpsets æresrulle.

Under Brande-Thyregod troppens sommerlejr i Norge har troppsassistent Ewald Secher vist en så snarrådig optræden, at korpset har tildelt ham broncekorset.

Samtidig med troppens nedstigning fra Gaustafjeldet var også nogle elever fra en dansk skole på vej nedover. Da Ewald, der var lidt foran de øvrige spejdere, nåede en sæterhytte, hørte han råb om hjælp, og længere fremme fandt han en klynge lærere og elever stå bøjet over en af deres kammerater, der var blevet bidt i knæledet af en stor hugorm. Både lærere og elever stod rådvilde over for det skete, men Ewald handlede hurtigt — der var jo allerede forløbet kostbare minutter. Han underbandt benet og fik etableret en bære af to granrafter og et par spejderbluser, hvorpå han og en anden spejder, der var kommet til, foretog en meget vanskelig nedstigning til Svinro, hvortil troppen i mellemtiden var ankommet. Da troppsføreren så førstehjælpen, var han klar over, at underbindingen måtte løsnes af frygt for koldbrand, idet der var forløbet ca. tre kvarter, og resolut skar han såret op og trykkede endnu en del blod ud af det. — Fra forbindningskassen, som heldigvis var i orden, tog man nu en benzinkblanding modgift og gav den forskriftsmæssige behandling. I mellemtiden var en bil nået frem, og efter ca. en halv times kørsel kunne eleven indlægges på Rjukan sygehus. Senere blev det oplyst, at de to føreres handling sandsynligvis havde reddet den unge mand, idet hugormebidder sad få mm fra den store vene bag ved knæet.

Spejdernes dygtige indsats var genstand for stor pressemøntale i Norge, bl. a. også fordi det er en stor sjældenhed, at hugorme færdes i over 1000 meters højde.

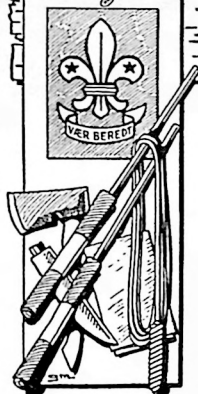
Et øje på hver finger.

ronen, ikke lægger mærke til dit lille fif.

Når der kun er en taxa i nærheden, så tag den og kig ud af bagruden. Hvis der så ved et uheld skulle komme en anden taxa, så vil du muligvis blive forfulgt; men stig så af ved »rødt lys« eller midt i en trafikknude. Du husker selvfølgelig at betale. Huse med to udgange er også meget anvendelige, ligesom biografte og stormagasiner. For hurtigt at komme igennem en sammenstimling af mennesker kan du prøve at bukke dig ned og krybe ind mellem dem i knæhøjde. Folk vil tro, at du er gal, men derne er der virkelig plads til at passere. Hvis du vil prøve at holde uden en gang imellem at tage fejl af benet, så læg en mønt i den ene sko. Det vil hjælpe dig meget.

Men gør dig nu klart, at alt, hvad jeg her har fortalt dig, er gamle klassiske tricks. Nu er det din tur til at finde på nye ideer ved hjælp af din fantasi og en lille smule omtanke, og så benytte dem ved den næste store bygvelse. Patruljefører! Din opgave bliver at organisere afløsningen og finde et sted, hvor din patruljes medlemmer kan samles, og hvorfra I kan telefonere, hvis I har uheld og mister sporet. Det bliver dit hovedkvarter, og har du så en cykel, vil I sammen kunne udrette det helt store.

Held og lykke på troppens næste spionøvelse i din hjemby!

Denne gang: PUNKT 6

Fra tidligere artikler her i denne rubrik har du fået kendskab til almindelig dag-orientering.

Men tænk dig så at blive ført ud i en for dig ganske ukendt skov en kulsort nat og her overladt til dig selv. For de fleste vil det være en ret ukendt fornemmelse.

Jeg vil nævne to slags natorientering. Dels den, hvor du færdes så lydløst og mørkelagt som muligt på bekostning af hastigheden, og dernæst hastighedskonkurrencen, hvor du med fuldt knald på pandelampen og størst mulig fart løber fra post til post.

Begge har sine tiltalende og spændende sider. Men natorienteringen til 1. kl. prøven vil jeg nu foretrække at henregne til den førstnævnte art. Prøv en sådan natorientering først sammen med en kammerat, senere alene, så du opfylder kravene til prøven. Selv en fredelig skov, som du kender ved dag, bliver troldsk ved nat. Du kender ikke stederne igen, og skoven er fuld af sære og for dig uforklarlige lyde og af underlige skygger, som din fantasi maler op til at være både det ene og det andet. For den, der ikke til daglig er vant til at færdes i skoven, er det en virkelig prøve både på orientering og — hvor utroligt det end kan lyde — undertiden også på mod at færdes alene tværs gennem ukendt skov en mørk nat. Men det er værd at prøve det, både en gnistrende kold vinternat med klare stjerner mod en sort himmel, når frosten sprænger isen med en larm, der godt kan komme lidt bag på dig, og i tågerne en sommernat, måske tilmed i månelys. Kan du

desuden lære at gå nogenlunde lydløst, så prøv at lægge din tur, så du i skoven går mod vinden. Jeg vil love dig, at du så vil opleve mere natur og dyreliv på een nattevandring end på 5 lige så lange vandringer om dagen.

Da der jo på den til 1. kl. prøven krævede natorientering gerne må medbringes kompas, er der jo ikke mange kommentarer at komme med med hensyn til at finde verdenshjørnerne ved nattevandring, men derfor er det alligevel morsomt og også ofte gavnligt at kunne orientere sig uden hjælp fra sit kompas. Jeg vil derfor anbefale dig at sætte dig ind i disse forskellige metoder at orientere sig på om natten, f. eks. ved hjælp af månen, forskellige stjernebilleder samt de sædvanlige med enligststående træer, der hælder i østlig retning o.s.v.; jeg vil ikke selv gå nærmere ind på disse emner her, idet du kan læse en mængde derom f. eks. i »Den lille Spejderboge«, som du vel i pa-

rantes bemærket har anskaffet?

Derimod vil jeg hellere fortælle dig lidt om, hvor stor gavn det er til, under en nattevandring at kunne bruge sine sanser godt.

For det første, lad være med at bruge lygten for meget. Ikke alene ødelægger det en hel del af stemningen og jager eventuelle dyr bort, men samtidig går der et stykke tid, inden dine øjne atter har vænnet sig til mørket, — og denne evindelige omstilling af øjnene

fra lys til mørke trætter dine stakels øjne uhyre. Omrids af bakker, skovgrænser, dybe dale o. l. kan du ret let sletne i mørket, selv på en afstand, hvor din lygte ikke rækker til. En lys nat vil du næsten altid kunne se søers og vandløbs overflade som en svag sølvstribe. I diset eller regnfuldt vejr vil du kunne se nærliggende byers lyskær på himlen, selv om byerne ligger skjult bag bakker eller skove.

Støj høres langt bort om natten. Brug ikke blot øjnene, men også dine ører! Du husker, at man tit kan høre en stor landevej på grund af motortrafikken, det er bedre end en jernbane, hvor der dog forholdsvis sjældent kører tog. Måske kan du høre en knirken fra en rusten vindmotor, som er angivet på dit kort, selv om du ikke kan se den i mørket, eller støjen fra en fiskerbåd kan fortælle dig, i hvad retning du har fjorden. Jeg har selv en nat på Lillebælt oplevet, hvor stor en hjælp lyde kan være. Det var under krigen, hvor man ikke måtte sejle om natten. Vind og strøm havde drillet os, så vi ikke nåede i havn, før mørket

3. Nyboder trop:

PA Palle Sørensen.

1. Nordby trop (Samsø):

PF Preben Andersen.

PA Kurt Beyer.

Sp. Knud Sjørøsløv.

Sp. Bruno Kornmaaler.

Ullerslev trop:

Skm. Holger Jørgensen.

1. Glostrup trop:

PF Per Ørum Pedersen.

PF Mogens Wagner.

Finn Johansen.

Hermann Vilberg.

1. Odense trop:

Skm. Knud Jespersen.

Skm. Hans Schriver.

PF Axel Melgaard Eriksen.

Skm. Ib Levin Nielsen.

PF Knud Melgaard Eriksen.

PF Bent Jacobsen.

PF Jørgen Jensen.

Otto Hansen.

**VAR
DIN TROP MED
denne gang?**

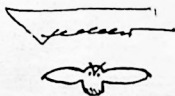
kom, men vi skulle hjem. Da vinden og strømmen så senere på natten skikkede sig vel, startede vi fra en ø, hvor vi havde lagt os ind i havnen, og med fynskekyten som mål. Af hensyn til de tyske skibe turde vi ikke tænde lys, så vi kunne se på vort kompas, så vi luskede altså på må og få af sted i natten. Pludseligt hørte vi et lokomotiv fløjte, hørte fjernt hjulene gungre mod skinnerne og endelig, at lokomotivet »pustede ud«; dér var åbenbart byen, vi søgte. Vi lyttede nu efter lyde fra jernbanestationen, toget der rangerede og togfolkenes fløjter; lys var der jo grundet på mørklægningen intet af. Vi sørgede hele tiden for at have lydene ca. 45° til højre for os, — ja jeg burde vel have skrevet styrbord, da det jo foregik til søs — for foran havnen strakte der sig et langt sandrev, som vi helst skulle udenom, og det lykkedes os virkeligt på denne måde at nå frem til det rette sted og uden at løbe på revet.

Lugtesansen bør du også bruge på en sådan nattevandring. Du kan i ret god afstand lugte gårdene, som forøvrigt også kan høres. Ligeså kan du lugte moserne om sommeren, og let er det at lugte, om du er i nærheden af en nåleskov, især er fyrretræernes duft stærk ved sommertide. Bagerierne vil jeg ikke nævne, dem har alle spejdere jo en fin næse for!

Under hele din vandring gælder imidlertid dette, at du stadig skal bruge øjnene godt, lægge mærke til alt, hvad du passerer, så du til enhver tid kan sige nøjagtigt, hvor du er på kortet. Der ligger måske på din rute nogle vejkrøds tæt ved hinanden, så er det meget let i mørket at tage fejl, at overse eet af dem, især naturligvis i skov og på små biveje. Har du imidlertid fulgt nøje med i alt, hvad du er kommet forbi — åen, der løb under vejen 100 m før vejkrødsen eller møllen, du passerede, — så vil det være meget let for dig at stedfæste, ved hvilket vejkrøds du står.

Giv dig god tid, forhast dig ikke og vær grundig, så finder du rigtigt frem. Nøjes ikke med den ene nattevandring, der kræves til prøven, stik ud på sådanne ture mange gange og på alle årstider, nyd naturen i årstidernes forskellige præg, lyt til de mange lyde fra dyr og fugle og bliv fortrolig med naturen og alt, hvad den rummer — også ved nattetide.

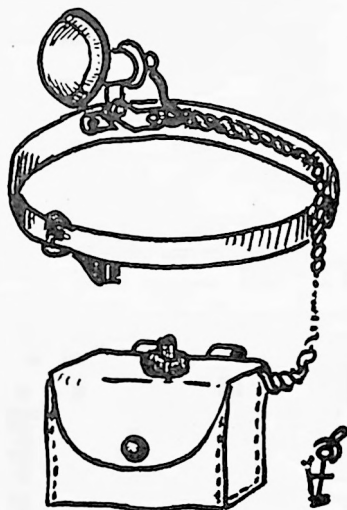
God tur.

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

En hjemmelavet og derfor billig pandelygte

Så gik oktober — som Mogens Lorentzen ville have sagt, og vi er kommet ind i november. Bladene falder af træerne og blæses sammen i driver mellem stammerne og gennemblødes af heldagsregn. Dagene bliver kortere og mere grå, og nætterne lange og dybsorte. Det er spejdernes tid for natorientering. Det er nu, du skal vænne dig til at færdes i mørke uden angst for ting, du ikke kan se, men kun høre. Du skal opdage, at du kan stole på dig selv og din sunde fornuft, og du skal lære at drage nytte af, hvad du har lært om kort, kompas og orientering.

- 1 læderrem (f. eks. en fordums hatterrem).
- Lidt læder til elementtasken samt 1 trykknapp.
- 1 Hellesens »Polat« element m. skruer (4.5 volt).
- 1 tryk-afbryder.

Som du ser på tegningen, fastgøres reflektoren til læderremmen, enten ved hjælp af isolerbånd, ved at du syr den på eller får en sadelmager til at nitte den fast. (Bøj de to små »ben«, som reflektoren sidder imellem, ud til siden, så de går på langs af remmen). For at forholde, at benene bliver løse i forhold til hinanden, kan du bede sadelmageren nitte en lille metalplade under. Inden fastnitningen fastgøres en af ledningens to ender med blottet metal til nitten, så forbindelsen dér er i orden. Den anden ledning fastgøres med reflektorens klemmskrue. Ledningen fæstnes nu med isolerbånd eller sys fast til remmen et stykke hen ad denne, så den ikke hænger ned foran øjnene på dig.

Af læderet syer du en lille taske, som lige passer omkring elementet med et par stropper bagi til bæltet, og i låget, som kan klappes ned over og sættes fast med trykknappen (som sadelmageren kan sætte i for dig) anbringes trykafbryderen. I den ene af elementets klemmskrue fæstnes nu den ene af dobbeltledningens tråde, mens den anden fastgøres til den ene af afbryderens skruer. Dennes anden skrue forbindes derefter ved hjælp af en stump ledning med elementets anden skrue.

Tryk på knappen —
lys på trappen!

Sagde jeg!

Som en lille, såre nyttig tingest til hjælp under natorienteringen skal jeg fortælle dig om en pandelygte, som en skovmand i Korsør har lavet, og som er så nem og billig (ca. 7 kroner) at fremstille, at du straks skal gå i gang med den!

Der skal bruges følgende materialer:

- 1 lille reflektor til dynamo-lygte.
- 80—90 cm dobbelt ledning (tynd).

Også i

DEN LILLE SPEJDERBOG
står der spændende beretninger om natlige spejderbetivenheder — foruden alt det øvrige interessante og nyttige stof.

Den bog må du eje!!!
Pris 3 kr.

Korpset rundt

Ebeltoft troppen blev startet

i 1918, og i anledning af 30 års jubilæet i fjor har troppen sidst i september afholdt en vældig flot udstilling. Ved troppens start var der 21 mand, der straks tog energisk fat. Af en gammel presenning lavede man et telt, og i juni 1918 startede de på overnatningstogt til Elsegårde. De fik her lejlighed til at redde skipperen og hans kone fra en strandet Galease, og de modtog stor hæder fra spejderkorpset, der tillod dem at sætte et mærke i standeren, så man altid senere kunne mindes bedriften.

Blandt troppens største bedrifter var en cykeltur på 1750 km i Harzen før krigen, og troppens orkester har efterhånden opnået landsberømmelse.

Alle vi 96 ulve og spejdere havde medvirket til, at udstillingen og bazaren blev en strålende succes både publikumsmæssigt og økonomisk.

»Søren Kanne« vinder den udsatte pokal til ejendom!

I september afholdt de grønne, gule og blå drenge- og pigespejdere samt FDF og DUI deres årlige patruljekonkurrence i Grenå. Kontrolposterne omfattede blandt andet kompaslære, signalering, højdemåling, kortlæsning, flagkundskab, samariterøvelse og knobbinding. Efter at have løst disse opgaver, samledes alle patruljer ved FDF's hytte på Fuglsang hede, hvor dagens sidste store opgave skulle løses: madlavningen.

Middagen stod på kærnemælksuppe og budding, og så at sige alle patruljerne klarede opgaven fint, så dommerne kunne glæde sig ved at gå og smage på god, veltilberedt mad.

Vinder blev »Falken« og nr. 2 »Egerne« fra Søren Kannes trop. Vandrepokalen blev vundet som ejendom af Søren Kannes trop, der nu har vundet den tre gange.

Vi håber på, at en eller anden vil betænke os med en ny vandrepokal til næste år, så der stadig er noget at kæmpe for. S.

24 Wien retur!

Over halvdelen af de 24 spejdere fra Brønshøj division, der deltog i vor 14 dages lejr i Østrig

Brønshøj i de østrigske Alper

sammen med 13. Graz, havde ved morgenpladser selv indtjent det beløb — 225 kr. —, som turen kostede. Efter at have klavret rundt i de østrigske alper og været helt nede ved den jugoslaviske grænse, besøgte vi Wien på kryds og tværs.

Senere besøgte 13. Graz os herhjemme i 18 dage, og glæden over de gensidige besøg var lige stor på begge sider. P.

Sæl **SPEJDER JUL 1949** og tjen penge til trops- og patruljekassen!

Skovmændene laver tropstur!

Ved sidste tropsmøde lovede skovmændene at lave en tropstur!

Vi fik fredag et brev med et mystisk stykke tøj med et morsetegn og en længere skrivelse om at være i Ravnstrupskoven kl. 9 med det mærkede tøj påsyet på ryggen. I skoven skulle vi finde nogle bogstaver, der var ophængt i træerne, og som tilsammen dannede navnet på en by i Jylland. Det synes jo ikke så vanskeligt, men samtidig måtte ingen se mærket på vor ryg, og vi skulle selv opdage de andre spejders mærke på ryggen; det gjorde opgaven betydelig sværere, og gav anledning til mange sjove situationer; flere gange, når en tre-fire spejdere havde fået føling med hinanden og krøb rundt og udspjadede hinanden, var der en listig fyr, der sneg sig til at se alle mærkerne. At der ikke var så mange, der fandt navnet på byen i Jylland, skyldtes, at vi ikke var udholdende nok under vor søgen efter posterne. Øvelsen var udmærket, og vi morede os alle ganske dejligt; vindere blev Orla og Preben, der jo må have været de mest udholdende til at lede og samtidig de mest listige til at se andres mærker.

(BYTROPPE, Nykøbing F.)

H.K.D.'s divisionsturnering

foregik i år i »Gryden« ved Sjølv. Der deltog ca. 20 patruljer og nogle skovmandshold. Godt humør over hele linien og et pragtfuldt lejrbaal om aftenen.

Der var konkurrencer i lejrarbejder og madlavning, men desuden var der lagt stor vægt på patruljepræget (turn-out), hvor der var udsat en vandrepokal til den bedste trop. Det var faktisk sjovt at lave lejrarbejder i mørke og forsøge sig på de kulinariske områder. Et sted så man således sildeanretninger og kødtærte. Og løbet hvor man på en post skulle opføre et skuespil med 6 personer, var jo lidt vanskeligt for et skovmandshold på 2 mand.

Pointstællingen trak længe ud, men omsider, da solen gik ned, kom resultatet. 1. Absalon tog hovedparten af præmierne, og dermed sluttede så denne divisionsturnering. Teddy.

Indianere i Rold skov.

Kære Torben!

Den 11. september var vi til divisionsulveturnering i Rold skov. Vi var 99 bander fra 31 flokke, og du kan tro, det var sjovt.

Vi var blegansigter, der skulle gennem indianernes land, og den store høvding Hvassunga havde lovet, at hvis vi kunne løse de opgaver, hans stammer ville stille os, måtte vi slippe uskadte igennem. Vi slap heldigvis alle igennem uden at blive skalperede.

Og så var der stafetløb og tovtrækning bagefter. Men mest spændende var det, hvem der havde vundet turneringen. Skagen fik præmien for flokpræg. Og til sidst blev det røbet, hvem der skulle have egernhalen, det var Lakseflokken, og du kan tro, vi var glade. Vi havde også en bande, der blev nr. 2, mens det var en Haubrobande, der blev nr. 1.

Ih, hvor vi sang i bilen hjem, og ved næste flokmøde kom vor kolonnechef og ønskede os til lykke og satte egernhalen på flokstanderen. Det blev Numa og Sona, der fik lov til at slå sølvpladen på standeren. Og så fik vi allesammen æggesnaps; du kan tro, det lød sjovt, da vi alle 29 sad og rørte — og det smagte vel nok godt!

Venlig hilsen fra Brunsnuderne, Gulkøljerne, Rødtungerne og Skovungerne i

Lakseflokken (Randers).

2 år gammel søspejdertrop vinder divisionsturnering!

Ved Lyngby divisionens turnering på korpsets Højbjerglejr først i oktober lykkedes det den ganske unge Vedbæk søspejdertrop at løbe med rævehalen for næsen af alle landspejderne. Ved natløbet prøvedes forøvrigt noget nyt, idet patruljerne selv kunne vælge imellem, om de ville starte ud til sværere eller nemmere poster; selvfølgelig gav de svære poster tilsvarende mere, men enkelte patruljer var vakse nok til inden for den fastsatte tid at nå både de svære og de lettere. Spndag formiddag var der stort opgaveløb, og efter middagen, hvortil der kun var givet 1 time, kom så det for os søspejdere så opmuntrende resultat.

g—e.

En spøgelseshistorie i 4 akter

Overborgmester H. P.

Sørensen overværede blandt mange andre prominente gæster indvielsen af St. John troppens nyopførte hus i Vanløse i København.

Efter at navnebjælken, der bar det lidt ejendommelige navn »Myggedammen«, var blevet afsløret, takkede tropsrådsformanden håndværkere, kommunen (H.P.), spejdere og forældre for velvilje og arbejdsiver under opførelsen, der havde krævet megen tid og meget sved.

Det er vanskeligt for een spejder i en trop at få signalørmærket, men det er let for to. Gilcraft.

Korpset 40 år (fortsat fra side 99)

om uniformer op; vi var stærkt betaget af tegningerne af spejdere i »Scouting for Boys«, og en dag gik vi så ind til et af de førende sportsmagasiner og bad det om at forskrive uniformsgenstande, fløjter og økser fra England. Jeg husker endnu, hvor glad jeg blev, da firmaet lovede at gøre det.

Jeg gad egentligt vidst, hvordan uniformerne har siddet på os; der kom en portion hjem, og dem fordelte vi efter størrelse, men det har jo nok ikke stemt helt. Vi trak dem gladeligt på, og så først begyndte vanskelighederne. Folk havde jo aldrig set sådan noget før, og navnlig spejderhattene vakte opsigt. Jeg fik flere gange fortalt, at det ikke var fastelavn hele året, og i det kvarter af byen, hvor jeg boede, blev vi overfaldet af kvarterets drenge, når vi viste os, og vi måtte derfor gemme hattene under frakken, når vi gik hjem. Men så kom spejderne på moden, og vi blev misundt for vor pragt og herlighed.

Først mange år senere undrede det mig, at vi straks blev grebet af den ånd, der fremgik af spejderloven, og det er for mig et tegn på det geniale i bevægelsens hele anlæg. Meget bidrog hertil også det, at vi følte, at også for vor fører, Hartvig-Møller, stod spejderlovens bud som et ideal. Det, der for os stod som det største, var kravet om sanddrøhed og hjælpsomhed, og at netop disse to bud blev de væsentligste lå vel i, at de var de vanskeligste for os — som de vel stadig er de vanskeligste for enhver dreng.

Desuden følte vi os som spejdere forpligtede til at være raskere, mere uforfærdede og mere udholdende end andre drenge. Hele mit drengeliv blev rigere og mere indholdsrigt gennem mit spejderliv; mit spejderliv har til den dag i dag været mig en kilde til stadig glæde og berigelse, og at tænke mig til, hvordan mit liv ville have formet sig, hvis jeg ikke var blevet spejder, ville være for mig som at skulle skrive en roman om en ganske anden person.

Ove Holm.

Parade i 1910

SPEJDERHATTE

er nu åtter på lager i alle størrelser, så du kan blive reglementeret også på dette punkt. — De leveres med korpsets originale hattebånd og lædersnøre. **Kr. 15.85**

Ulvehuer af prima bomuldsgabardine i ny og bedre facon med gummiskygge **Kr. 7.50**

Færøske sweaters

i de gode kraftige kvaliteter og smukke mønstre. Fås både lyse og mørke. **Kr. 39.50**

Orig. norske ragsokker.

Vi har fået en sending af verdens bedste skisokker, det helt rigtige til vinterens ture, og vi kan levere dem i gråmelerede og forskellige farver. **Kr. 3.85—4.50**

LUMBER JACKET

for ulveunger. — I khakifarvet eller mørkeblåt svært engelsk militærstof — glimrende både til tur og skolebrug. **Kr. 19.50**

til spejdere har vi **WILSONBLUSER** i 2 forskellige kvaliteter — det er reglementeret vinteruniform. **Kr. 45.00—55.50**

TERNEDE SPORTSSKJORTER

til voksne, størr. 36—38—40—42
ren bomuld — gode farver. **Kr. 17.25—17.85**

til drenge, størr. 6 — 8 — 10 m. knapper
11.65 12.25 12.95

størr. 10 — 12 — 14 — 16 m. lynlås
15.25 15.95 16.65 19.35

melerede sportsskjorter, st. 36—38—40—42 kr. 14.50

FELTFLASKER med skruelåg kr. 4.85.

I sendingen med feltflasker fra Finland var der en del brugte, og disse sælges for den meget billige pris 4.85. Vi har også de nye til 8.85. Husk at sætte den på ønskesedlen til jul.

THERMOFLASKER i engelske og belgiske kvaliteter til kr. 5.85—7.85.

Bæltetasker er helt rigtige til søndagsturen. — Der kan være indtil 2 madkasser i dem, og de lukker helt vandtæt. **Kr. 0.85**

Aluminiums-madkasser hertil 11×13×3.. **Kr. 1.25**

SKISTØVLER

Vi har mange forskellige i gode kvaliteter, og det er solidt vinterfodtøj både til spejder- og skolebrug

Vi fører dem i både drenge- og voksen størrelser, og priserne ligger fra kr. 31.00 til kr. 53.75

Vi har de rigtige sko til vinterens spejdeture og til skolebrug.

Kik ind i en af vore forretninger i Aarhus, Odense eller København og se på skoene eller skriv efter udvalg.

SPEJDERNES LOMMEBOG — 1950 —

er udkommen — pris kr. 2.50 — 159 sider med mange illustrationer og gode instruktioner — bestil den i god tid.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magazin

Redakter: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redakter: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søre.

Nørre Farimagsgade 39

København K., Tlf. Palæ 4526

Ekspr. Kl. 9—17½, Fredag 9—18, Lørdag 9—14

Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418

Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALÆ 5711. Kontortid Kl. 8—16, Lørdag Kl. 8—12. Giro 2284

Bagge Blades Ekspedition
Korpskontorlæt